

слонова кост.

- Всички българи ли са като Инсаров? - го обляхна лек шепот. - Възможно ли е да съществува такъв човек?

- Възможно е.

Тя тихо се засмя.

- Това го има само във въображението на писателите... Елена, Инсаров, Шубин... Това са създания на поетичния мир... Толкова любов, толкова вяност, толкова преданост. И тоя копнеж по родината... Това желание да ѝ се служи до смърт... Списанието, в което отпечатаха романа, не излиза от ръцете ми...

- Също и от моите.

- Все пак това е измислица... Чудна, прекрасна измислица..

- Тургенев не е измислил нищо - каза Николай. - Те съществуваха.

Княгиня Долгорука леко извика.

- Димитри Никанорович Инсаров се казваше в същност Николай Катранов, а Елена беше Лариса. Катранов умря във Венеция от туберкулоза. Там го и погребяха. Неговият другар Каратеев, който в романа се казва Шубин, записал цялата преживялица в една тетрадка, която предал на Тургенев преди да замине за Кримската война. Писателят намерил благодарен сюжет, който го вдъхновил. Ала нищо не е измислил... След като прочел тетрадката, която му дал Каратеев, той казал: „Вот тот герой, ktorовo я искал!“

- Това самата истина ли е?

- Самата истина.

Александра Сергеевна закри ~~вдъхнови~~ лице с длани, поклати глава. После се облегна на перилото. Развълнуваното ѝ дишане се чуваше съвсем ясно. Вятърът вееше бялата ѝ забрадка.

„Значи може да съществува такава верност и преданост? И какво стана после с Елена, с Лариса? Наистина ли не се узна